

anat recollint i estan convençuts que trobaran anisotropies (variació de les propietats físiques en ser mesurades des de diferents direccions) que confirmarien que els llocs on estan emplaçats els monuments són especials a excepció dels paradolmens, que no es construïen totalment de manera artificial, sinó que aprofitaven cavitats i coves existents. Dels monuments construïts expressament, creuen que en un alt percentatge dels casos hi ha correlació entre el camp alterat i la seva situació en el terreny, és a

ESTUDI PIONER

Abans de fer el treball abans van haver d'establir una metodologia pròpia

dir, que es podria establir que es podria tractar d'un lloc sagrat o especial.

Si fos així, el que cal preguntar-se és com detectaven els homes del neolític els llocs on havien de construir aquests monuments. Segons Balaguer i Heras, fa 5.000 anys els homes formaven part de la natura i n'hi havia que eren més sensibles a l'electromagnetisme. Quan el xaman percebia una alteració geomagnètica decidia on s'havia de construir el monument. També apunten que els animals, especialment sensibles als camps magnètics, eren també un bon indicador, no més calia observar el seu comportament per saber on hi havia un flux d'energia.●

DAVE CAULKIN / AP

Un grup de turistes contempla el majestuós monument megalític de Stonehenge, a Anglaterra

El monument en què han detectat diferències més grans entre els camps magnètics és el popular megàlit del sud d'Anglaterra

Stonehenge, paradigma d'anomalies magnètiques

T. ARTIGAS

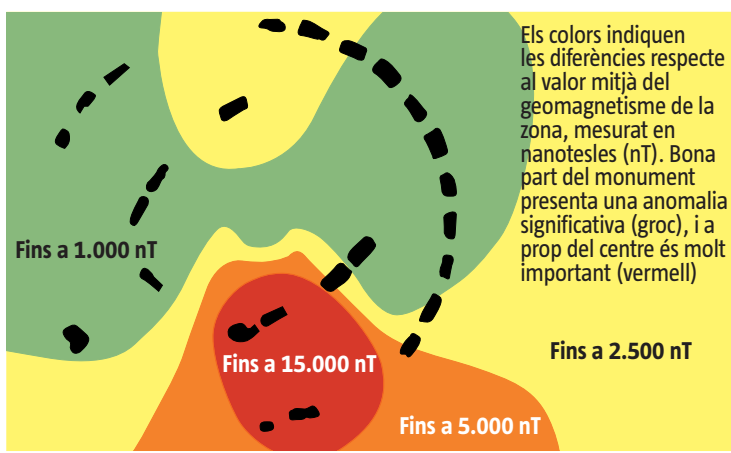
Romanyà de la Selva

Tot i que l'estudi sobre el geomagnetisme i l'arqueoastronomia dels monuments megalítics que Rafael Balaguer i Marc Heras han dut a terme se centra a les Gavarres i l'Ardenya, per confirmar la seva teoria que el geomagnetisme no és una exclusiva d'aquestes zones, sinó una constant a tots els monuments del neolític, van voler ampliar l'estudi mesurant els monuments megalítics més emblemàtics del món.

Tal com recorden els dos autors de l'estudi, interessats també en el fet cultural del megalitisme, aquest va començar a la façana atlàntica, Portugal i Extremadura, es va estendre cap a Normandia i Anglaterra i va tornar per França fins al golf de Llèo, cap a Catalunya i les illes, és a dir, que tots els monuments tenen trets comuns. Per això es van desplaçar fins a Turquia per mesurar el monument de Göbekli Tepe (segle X a.C.), el més antic de tots, construït amb blocs de pedra esculpits amb alt relleus, i altres dolmens molt similars als de Girona.

També van viatjar a la Bretanya francesa, un altre del focus de megalitisme més im-

El geomagnetisme a Stonehenge

LA VANGUARDIA

portants del món, però la sorpresa més gran van tenir-la a Anglaterra quan van mesurar el monument d'Stonehenge, el megàlit més popular i suggeridor del món, situat a Amesbury, al comtat de Wiltshire, al sud del país.

El que els va sobtar d'Stonehenge van ser les diferències del valor del camp magnètic que presentava. "Al centre del monument vam detectar anomalies molt potents. La diferència entre uns punts i altres era tan gran que vam repetir les mesures en dies diferents per assegurar-nos que fossin correctes,

"La diferència entre diferents punts és tan gran que vam repetir les mesures"

i en tots els casos vam obtenir els mateixos resultats", detalla Marc Heras.

Tal com reflecteix el mapa que van dibuixar després de mesurar el valor del camp magnètic, s'hi aprecia que pràcticament al centre hi ha una anomalia molt intensa, ja que un punt

dóna 50.000 nanotesles (nT, a unitat per definir la intensitat d'un camp magnètic) i l'altre 31.000, és a dir, que en pocs metres hi ha una diferència de 19.000 nT. "Aquesta és la diferència més gran que nosaltres hem mesurat mai, i en portem unes quantes!", assegura Rafael Balaguer.

Stonehenge està format per quatre cercles concèntrics de pedres rectangulars rematades per llandes, de les quals al seu lloc original només se'n conserven quatre. Per a la seva construcció, entre els anys 2.500 i 2.000 aC, alguns blocs de pedra de grans dimensions es van traslladar des d'una distància de 200 quilòmetres, un altre fet que demostraria que aquest monument no està posat en el terreny completament pla d'Amesbury per casualitat. L'any 1986 va ser declarat patrimoni de la humanitat.

Alguns estudis que s'han fet d'aquest monument havien portat a creure que es tractava d'un observatori astronòmic prehistòric, però els darrers treballs sobre el megàlit han determinat que es tracta d'un recinte sepulcral. "En aquests monuments no s'hi enterrava qualsevol persona, sinó que normalment hi havia la tomba d'alguna persona important", apunta Rafael Balaguer.●

AGUSTÍ ENSESA